

Bygning, hvis Værdi, saalænge Menighedens Grærdser ikke ere bestemte og saalænge man ikke har nogen Lov for, hvorledes Bygningsgjælden skal dækkes, endnu er ubestemt; jeg troer ikke, at nogen Minister vil være berettiget til at udlæane offentlige Midler i en saadan Bygning. Det er disse Betragtninger, som have gjort, at jeg ikke kan gaae ind paa det Forslag, som Udvalgets Fleertal har stillet. Dersom der skulde skee Noget, saa mener jeg, at det maatte være nok, at Thinget henviste Andragendet til Ministeriet og overlod Cultusministeren at tage Initiativet i denne Sag.

Tscherning: Det forekommer mig, at Forfjellen her inellem „henviser og anbefaler“ er saa ringe, at det vil være meget vanskeligt for Ministeriet at finde, hvad man har forstaaet ved det One og hvad man har forstaaet ved det Andet. At henvise dette Andragende fra Thinget til Ministeriet, vil upaatvibeligt sige, at Thinget henleder Ministeriets særlige Opmærksomhed paa denne Sag og ønsker, at den maa blive nærmere undersøgt og behandlet, efter som det findes meest passende; at Thinget anbefaler det, lægger et lille Tryk paa denne Henvielse, men det indeholder aldeles ikke noget Paalæg for Ministeriet. Jeg for mit Vedkommende maa i alt Væsentligt indrømme, at den sidste ærede Taler har Ret, naar han siger, at det er en meget vanskelig Stilling, hvori Thinget her er stillet, idet man af det forlanger Undersøttelse til en Kirkebygning, som er paabegyndt af private Folk, og om hvis Fortættelse man ikke rigtigt veed, hvor den skal føre hen, eller i Sammenhæng med hvilken Menighed den skal komme; men det har dog ikke kunnet bevæge mig til ikke at følge deres Indskydelse, som just fremhævede, at der her handles om et Forhold af en saadan Natur, at, saalænge vi ikke have faaet vore specielt kirkelige Interesser bestemt ordnede, vilde vi gjøre Uret i at skyde denne Sag fra os, ikke at bringe den under en nøiagtig Overveetelse. Jeg for min Part holder fast ved, at Kirken qva Kirke egentlig Intet eier, ingen Art Indtægter eier, og at de Indtægter, som ere henviste til Kirkerne, for Dieblisset ere Statens Indtægter, som kun paa en directe Maade overleveres til et vist specielt

Brug, og som kunne forandre sig ganske simpelt derhen, at samtlige disse Indtægter indbrages i Statskassen, forsaavidt Statskassen ikke allerede har disponeret over dem enten ved særlige Salg, Pant eller noget lignende, og at de Midler, som skulle benyttes til ethvert af de kirkelige Maals Opnaaelse, igjen blive anviste af Statskassen; men, saalænge Forholdet staaer, som det staaer, er det meget vanskeligt at holde sig paa Statskassens Vegne ganske tilbage i saadanne Tilfælde, hvor man maa erkjende, at der paa Folketirkens Vegne — thi vi have her kun med den at bestille — er en virkelig Trang tilstede, og en saadan synes jeg i det Hele man maa indrømme at være tilstede i Kjøbenhavns Forstæder, navnlig paa Nørrebro. Feilen ved den hele Sag ligger just deri, at den kirkelige Vestyrelse, navnlig den kirkelige Menighedsbestyrelse i det her omtalte Sogn, med Præstefabet i Spidsen ikke for længe siden har bragt det tilveie, der var Hovedsagen, nemlig Deling af Menigheden og geistlig Virksomhed hensat paa de Steder, hvor der trængtes dertil, uanset hvilke Localer man kunde benytte; naar det først var skeet, naar en saadan Menighed havde været udfondret, saa at man bestemt vidste, at der er en Menighed, som er henvist til det og det Locale, Skolelocaler eller noget lignende, og man kunde sige, det er ikke tilstrækkeligt, det er ikke passende: Det er ikke godt, saa vidste man, til hvem man hovedsagelig havde at holde sig, for at Bygningen kunde blive udført, ligesom man ogsaa i saa Fald vidste, i hvilken Stilling Kjøbenhavns Commune som Totalitet stod til denne Menigheds Commune i det Enkelte; det har man ikke vidst, man har tøvet saalænge — og det er Noget, som ikke sjældent skeer i disse Forhold, — indtil private Mænd, saa at sige, toge et Skridt forud for dem, der skulde have viist den større Nidkjærhed i denne Kirkes Interesse; det er Noget, som saa at sige skeer hver Dag, det er det Almindelige, og nu have private Mænd vovet sig — det indrømmer jeg — ud paa et Gebeet, hvor de maaskee ikke skulde komme hen, de have begyndt paa Mere, end deres Kræfter kunne række til, men at lade dem nu blive staaende paa Halvveien det er enten at forøde de Midler, som allerede